

Elfogy a sajt

Egérke roppant jókedvében volt, talált egy üveggolyót. „Jobbra gurítom, elkapom, balra gurítom, elkapom! Földobom, elkapom!” Gurította, elkapta, földobta, elkapta. Egyre merészebb dolgokat művelt az üveggolyóval. Földobta, bukfencet vetett, s úgy kapta el. A harmadik bukfenc után kissé megszedült, a golyó helyett a saját bajuszát markolta meg. Az üveggolyó a földre pottyant. Széthajtotta a fűszálakat, egy morcos útilapu alá is benézett, de nem találta. Az üveggolyót elnyelte a föld. S mielőtt végképp nekibúsult volna, eszébe jutott Hörcsög. „Elmegyek az én barátomhoz!” Ez a gondolat felvillanyozta. „Az ő barátsága többet ér, mint a világ összes üveggolyója!” Majdnem elérzékenyült: Egérke olyan széplélek volt.

Elindult, mert ahhoz, hogy Hörcsöghöz érjen, el kellett indulnia. Enyhe sajttilatot érzett. Szájában összefutott a nyál, mert emlékezett, hogyne emlékezett volna arra a darabka sajtra, amely otthon a szekrényben lapul, s annyi fejtörést okozott már eddig is. „Megegyem, ne egyem? Ha megeszem, jóllakok ugyan, de sajtom nem lesz, ha nem eszem meg, éhes maradok! Az lenne az igazi, ha Egérke is jóllakna, meg a sajt is megmaradna!” Most elérkezettnek látta az időt, hogy ezt a kérdést végleg megoldja. „Hörcsög barátomnak adom ajándékba!” Gyönyörű gondolat volt, szemet, szívet bepárásító ötlet. Hanem a sajtot kissé nagyinak találta ahhoz, hogy ajándék lehessen. Néhány falásnyit leharapott hát belőle. Ez a pár falat igen jó kedvre hangolta Egérkét, s fütörészve bandukolt Hörcsög háza felé. Jókedve kis idő múltán lelkifurdalássá változott. „Hörcsög talán nem is szereti a sajtot, talán még meg is sértem vele?” És a sajtot szép lassan, gondosan körberágta. Közben úgy érezte, hogy minél kisebb a sajt, Hörcsög annál jobban fog örülni, hiszen ha valaki valamit nem szeret, annál jobb, minél kevesebb jut neki belőle. A sajt pedig kicsi volt már, de azért nem olyan kicsi, hogy sajt ne lett volna.

– Ezt neked hoztam – mondta Hörcsögnek, mikor beállított hozzá.

Hörcsög szemüvege mögül hunyorgott rá. – Köszönöm! – mondta.

– Jaj, most veszem csak észre, milyen cikk-cakkos, így nem adhatom oda, várj egy kicsit, a fogaimmal szépen kiigazítom!

– Jól van Egérke – mondta Hörcsög.

Egérke pedig addig-addig igazította a sajtot, hogy csak a bajuszán maradt belőle némi morzsa.

– Jaj, jaj! – sópánkodott. – Micsoda szégyen, megettem a sajtodat. Szeretnék a föld alá süllyedni szégyenemben!

– Ugyan, hagyd el – mondta Hörcsög. – Én nem is szeretem a sajtot. Megvagyok nélküle. De azért köszönöm a jó szándékodat!

– Nem szereted a sajtot? – derült fel Egérke arca. – Akkor most gondolhatom azt, hogy szívességet tettem neked azzal, hogy megettem?

– Hát persze! Kimondottan nagy szívességet tettél, hogy elhoztad és megetted helyettem.

Egérke elgondolkodva nézett barátjára. „Vajon igazat mondott volna? De hazudott-e valaha Hörcsög?!?”